

Kamuflagens mestre.

Af Claus Holm

Jeg har et par gange haft den oplevelse at overvære hvor hurtige bladfiskene er til at jage og fortære et bytte. Det har hver gang slået mig at byttedyret overhovedet ikke registrere prædatoren før det er alt forsent, det går så hurtigt at man med et blink med øjet mister clouet, man skal derfor rette sin fulde opmærksomhed på fiskene medens dette naturens drama foregår. Prøv næste gang du kommer til en dyrehandler der har disse fisk at spørg ham om du må overvære når han fodre dem og du vil også få denne oplevelse i hurtighed, smidighed og elegance. Hvad er det så for nogle fisk, disse bladfisk?. Jo de heder Nanadider og jeg har læst mig frem til følgende om deres kamuflage:

Nanadiderne som hører hjemme i sydøst asien, Afrikas og Sydamerikas urskove, er nok noget af det mest fuldkomne indenfor denne kunst, der er i slægten ikke særlig mange arter og med den udbredelse de har må de derfor høre til en meget gammel slægt.

Næsten alle disse arter er små rovfisk. Den største art bliver ca. 20 cm, de øvrige er meget mindre. De har alle en fantastisk evne til at snige sig ind på deres bytte en fantastisk oplevelse at iagttage, når de er kommet tilstrækkeligt tæt på byttet spærrer de deres gab op og nærmes danner en form for vakuum af vand der suger det stakkels bytte ind på ingen tid.

Når fisken sniger sig ind på byttet er det at kamuflagen kommer til sin rette, de bløde dele af anal og rygfinnerne som den anvender til at svømme med er fuldstændig glasklare og gennemsigtige og derfor ikke synlige for byttet, kroppen som er dækket af et mønster af mørke pletter kan næsten ikke ses i mørkere dele af akvariet mellem planter eller træerødder. Særlig veludrustede, når det gælder kamuflage er den Sydamerikanske bladfisk *Monocirrhus polyvanthus* som i farve og form næsten ikke kan skældes fra et vissent blad der flyder i vandet, den har for at fuldende billedet endog udviklet en stilk lignende udvækst på hagen. Et minus ved denne fisk er at det ikke er muligt at holde dem ved foder idet der skal bruges ufattelig mange foderfisk for at holde disse fisk ved kosten, og en anden ulempe er at etablere man et akvarium hvor dekorationen er lavet til disse fisk er der stor sandsynlighed for at man aldrig kommer til at se dem, en oplevelse jeg faktisk selv har haft idet Mogens Vestergaard for nogle år tilbage dekorerede et 85 l akvarium til en udstilling i Aarhus og satte fem stor eksemplarer af disse fiske ned i dette, ingen så dem på resten af udstillingen, selvom både Mogens og jeg egentlig brugte meget tid på at iagttage akvariet så vi dem heller ikke. Har man foder emner i overflod er denne fisk nok en af de mest spændende af de tilgængelige fisk i handlen til vore akvarier. Og hvem siger egentligt at de fisk vi har altid skal være synlige, somme tider kan det faktisk være spændende at man opdager noget som man ikke forventer, det er sådan noget der gør et akvarium til mere end en guldfiske bowle.